

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 17 września 2019 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ograniczając na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. uzasadnienie do oskarżonego co do którego złożono odpowiedni wniosek, ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 września 2018 r. oskarżony G. S. poprosił oskarżonego M. M. o podwiezienie z L. do W., oskarżony M. M. nie chciał go podwozić, stwierdził, że nie paliwa w samochodzie, ale zgodził się na podwózkę po zapłaceniu za paliwo. Oskarżony G. S. zaproponował za to podwiezienie porcję marihuany, oskarżony M. M. zgodził się. Wkrótce pojechali samochodem marki C. o nr rej. (...), oskarżony M. M. postanowił wstąpić do warsztatu samochodowego na Osiedlu (...) w L.. Gdy jechali ulicą (...) dostrzegli ich policjanci w nieoznakowanym radiowozie, oskarżony G. S. rozpoznał, że byli to policjanci i wskazał M. M., by uciekał. M. M. początkowo chciał uciekać, ale gdy policjanci włączyli sygnały pojazdu uprzywilejowanego zatrzymał się. Policjanci podeszli do samochodu, nakazali kierowcy i pasażerom by wysiedli z samochodu, a następnie przeszukali ich. Okazało się, że G. S. posiadał przy sobie torebkę foliową z zawartością brutto 34,06 grama marihuany. Po zważeniu okazało się, że marihuany było 28,37 grama. Następnie policjanci ujawnili w samochodzie torebkę foliową z zawartością marihuany, którą oskarżony G. S. udzielił oskarżonemu M. M.. Znajdowało się w niej 0,74 grama brutto marihuany, a po zważeniu okazało się, że marihuany było 0,41 grama.

Dowód:

- wyjaśnienia G. S. (k.56,60,99),
- wyjaśnienia oskarżonego M. M. (k.39,76),
- zeznania K. R. (k.33v-34,181v-182),
- protokoły zatrzymania (k.2,7),
- protokoły przeszukania (k.11-13,15-17),
- protokoły użycia testera (k.31,32),
- protokoły oględzin (k.48-49,50-51),
- protokół ważenia (k.152).

Oskarżony G. S. był uprzednio 8 razy karany sędownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 9 lipca 2012 r., sygn. akt II K 513/11 został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności. Karę tą oskarżony odbył w okresie od dnia 16.06.2015 r. do dnia 8.06.2017 r.

Dowód:

- karta karna (k.139-140),
- odpis wyroku (k.89-92),
- obliczenie kary (k.88).

Oskarżony G. S. podczas pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił złożenia wyjaśnień (k56). W trakcie kolejnego przesłuchania również przyznał się

do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił złożenia wyjaśnień (k.60). Takie same oświadczenie złożył podczas kolejnego przesłuchania(k.99).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż są zgodne z zeznaniami K. R. (k.33v-34,181v-182), wyjaśnieniami M. M. (k.39,76), protokołami przeszukania (k.11-13,15-17), protokołami oględzin (k.48-49,50-51) i protokołami użycia testera (k.31,32).

Oskarżony M. M. podczas pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym (k.39) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Stwierdził, że w dniu 15 września 2018 r. G. S. poprosił go o przysługę polegającą na podwiezieniu do W., nie chciało mu się jechać, ale zgodził się w zamian za udzielenie mu marihuany. Gdy jechali postanowił wstąpić do warsztatu samochodowego, podczas jazdy G. zaczął krzyżeć, że jechali za nimi policjanci i kazał mu uciekać. Chciał odjechać, ale zatrzymał się gdy policjanci włączyli sygnały pojazdu uprzywilejowanego. Policjanci poprosili wszystkich o wyjście z samochodu, przeszukali go i znaleźli torebkę w której znajdowała się marihuana. Uznał, że była to porcja marihuany, którą G. S. miał mu dać za podwiezienie i powiedział policjantom, że należała do niego, a pali marihuanę weekendowo. Podczas kolejnego przesłuchania również przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia (k.76).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego M. M., gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego G. S., zeznaniach K. R. (k.33v-34,181v-182), protokołach przeszukania (k.11-13,15-17), protokołach oględzin (k.48-49,50-51) i protokołach użycia testera (k.31,32).

Świadek K. R. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.33v-34), że w dniu 15 września 2018 r. pełnił służbę, jechał radiowozem nieoznakowanym. Na ul. (...) zauważyli samochód marki C., postanowili sprawdzić trzeźwość kierującego, ten skręcił w lewo. Podjęli pościg przy pomocy sygnałów dźwiękowych i świetlnych, kierujący C. wkrótce się zatrzymał. Nakazali kierującemu i pasażerom opuścić pojazd, zachowywali się oni nerwowo i przeszukali ich. Okazało się, że G. S. posiadał w bieliźnie torebkę foliową z zawartością suszu roślinnego. Ponadto pomiędzy siedzeniem kierowcy, a dźwignią zmiany biegów ujawnili torebkę foliową z zawartością suszu roślinnego, do jej posiadania przyznał się M. M.. Po zbadaniu zabezpieczonego suszu roślinnego okazało się, że była to marihuana. Podczas rozprawy zeznał (k.181v-182), że zatrzymywał oskarżonych za posiadanie środków odurzających, a G. S. był poszukiwany do osadzenia w Zakładzie Karnym. Wyjechali na dzielnicę, gdzie zdarzały się przypadki handlu narkotykami, zobaczyli samochód, którego kierowca na ich widok od razu skręcił w boczną drogę. Włączyli sygnały w radiowozie i po krótkiej chwili kierujący się zatrzymał. Nie pamiętał dokładnie gdzie narkotyki zostały ujawnione.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonych, protokołach przeszukania (k.11-13,15-17), protokołach oględzin (k.48-49,50-51) i protokołach użycia testera (k.31,32). Należy zwrócić uwagę, że świadek jest funkcjonariuszem publicznym, nie znał osobiście oskarżonych, nie miał z nimi konfliktów i nie miał żadnych powodów, by podawać nieprawdziwe okoliczności na ich niekorzyść.

Sporządzone w toku postępowania dokumenty wymienione na k.182 zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności czynów przypisanych oskarżonemu G. S. nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Obowiązująca w Polsce ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przewiduje, że posiadanie środków odurzających jest dozwolone jedynie na potrzeby instytucji leczniczych i badawczych, jak stanowi art. 34 ust. 1 i art. 35 ust. 1 i 4 tej ustawy. Posiadanie środków odurzających przez osoby fizyczne jest natomiast zabronione, zabronione jest również uczestnictwo w obrocie środkami odurzającymi i ich udzielanie innym osobom.

W dniu 15 września 2018 r. oskarżony G. S. udzielił współoskarżonemu M. M. porcję środka odurzającego w postaci marihuany, jej waga wynosiła 0,41 g (por. protokół ważenia z k. 152). Nie może zatem budzić wątpliwości, że dopuścił się zatem występku określonego w art. 58 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, gdyż udzielił innej osobie środka odurzającego w ilości wystarczającej do kilkukrotnego odurzenia.

Ponadto w tym samym dniu oskarżony G. S. posiadał przy sobie 28,37 grama (por. protokół ważenia z k. 152) środka odurzającego w postaci marihuany. Oznacza to, że dopuścił się popełnienia występku określonego w art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Oskarżony G. S. był uprzednio 8 razy karany sędownie, w tym 4 razy za przestępstwa podobne (k.139-140). Wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 9 lipca 2012 r., sygn. akt II K 513/11 został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności (k.89-92). Karę tą oskarżony odbył w okresie od dnia 16.06.2015 r do dnia 8.06.2017 r. (k.88). Oznacza to, że popełnił zarzucane mu przestępstwa w warunkach powrotu do przestępczości określonej w art. 64 § 1 k.k.

Niewątpliwie stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego G. S. czynów był znaczny, gdyż oskarżony udzielił innej osobie porcję 0,41 grama i posiadał marihuanę w ilości ponad 28 gram. W ten sposób oskarżony rozpowszechniał dostęp do marihuany oraz mógł doprowadzić do uzależnienia od niej kolejnej osoby.

Stopień winy oskarżonego jest niewątpliwie znaczny, ze względu na umyślne działanie oskarżonego, okazane lekceważenie porządku prawnego mimo uprzedniej wielokrotnej karalności.

Oskarżony G. S. ma 30 lat, zdobył wykształcenie podstawowe, jest kawalerem, podał, że ma na utrzymaniu partnerkę i czworo dzieci (k.173), na wolności pracował dorywczo i zarabiał około 2.000 złotych miesięcznie (oświadczenie z k.173), był 8 karany (k.139-140).

Uwzględniając wyżej omówiony stopień winy i społecznej szkodliwości czynów, a także warunki i właściwości osobiste oskarżonego uznać należy, że karami adekwatnymi, dostosowanymi do stopnia społecznej szkodliwości i winy oskarżonego oraz zdolnymi przekonać go do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości powinny być wobec niego kara 6 miesięcy pozbawienia wolności za posiadanie ponad 28 g marihuany i 3 miesięcy pozbawienia wolności za udzielenie niewielkiej ilości marihuany współoskarżonemu. Z pewnością postulowane przez obrońcę oskarżonego kary ograniczenia wolności byłyby zbyt łagodne i mogłyby wzbudzić u oskarżonego przekonanie o bezkarności, a to prowadziłoby do kolejnego naruszania przez niego porządku prawnego.

Oba przypisane oskarżonemu przestępstwa zostały dokonane w tym podobnym samym dniu i pozostają w bliskim związku przedmiotowym, stąd przy orzeczeniu kary łącznej zastosowano zasadę znacznej absorpcji kar. Kara łączna 8 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do popełnienia dwóch przestępstw przeciwko dopuszczalności obrotu i posiadania środków i powinna uzmysłowić oskarżonemu, że naruszenie zasad Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest nieopłacalne.

Oskarżony G. S. był karany za umyślne przestępstwa podobne na kary pozbawienia wolności i zgodnie z treścią art. 69 § 1 k.k. nie można warunkowo zawiesić wobec niego wykonania kary łącznej. Na jej poczet zaliczono okres zatrzymania.

Obrońca z urzędu wykonał swoje obowiązki, ale nie otrzymał wynagrodzenia, stąd Sąd zasądził na jego rzecz odpowiednie wynagrodzenie.

Oskarżony G. S. ten nie ma stałych dochodów i powinien zabezpieczyć finansowo członków swojej rodziny przed odbyciem kolejnej kary izolacyjnej, stąd Sąd zwolnił go z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejął je na rzecz Skarbu Państwa.